

POUŠTÍ A PRALESEM

Hlavními postavami příběhu jsou čtrnáctiletý Staš Tarkowski a osmiletá Nela Rawlinsonová. Otcové obou dětí pracují na Suezském průplavu. Zápětka se odvíjí od jejich únosu. Děj románu je zasazen do roku 1885, kdy probíhalo v **Súdánu** povstání proti britské koloniální vládě.

Staš s Nelou svým únoscům uprchnou společně s dvěma **otroky**. Jejich cesta vede přes **pouště** Egypta a Súdánu až do **pralesů** středovýchodní Afriky a k pobřeží Indického oceánu. Na konci cesty je zachráněni dva angličtí cestovatelé, kteří žasnou, co všechno Staš s Nelou dokázali.

Ohniště ztemnělo. Marně Kali přikládal celé náruče větví. Mokrý větve nahoře jen doutnaly, uhlíky zespodu syčely, a sotvaže plamen zesílil, hned zas pohasínal.

„Když déšť ulije oheň, bude nás chránit ještě zeriba,“ řekl Staš, aby uklidnil Nelu.

Poté zavedl dívku pod stan a zabalil ji do plédu, sám však rychle vyšel ven, neboť krátký přerývaný řev se zas ozval. Teď již zněl mnohem blíž a zněla z něho jakási radost.

Lijavec sílil každým okamžikem. **Déšť** bubnoval na tuhé listí nabaku a pleskal. Kdyby ohniště nebylo chráněno větvemi, bylo by vyhaslo hned, ale i tak z něho stoupal většinou jen kouř, kterým probleskovaly úzké modré plamínky. Kali uznal, že je všechno marné, a proto přestal přikládat další chraští. Zato přehodil provaz kolem stromu a šplhal s jeho pomocí po kmeni stále výše.

„Co to děláš?“ zvolal Staš.

„Kali lézt na strom.“

„Na co?“ vykřikl hoch, rozzlobený černochovým sobectvím.

Jasný, pronikavý **blesk** rozčísil tmu a odpověď Kaliho přehlušil náhlý rachot, který otrásl nebem i pralesem. Zároveň se strhla vichřice, která zalomcovala korunou stromu, rozmetla v okamžiku ohniště, uchvátla pod popelem ještě řežavé uhlíky a odnesla si je jako snopy jisker do džungle.

Neproniknutelná tma zastřela na chvíli tábořiště. Strašná tropická bouře se rozběhla na zemi i na nebi. Hrom stíhal hrom, blesk stíhal blesk. Krvavé klikaté blesky rozdíraly oblohu, černou jako pohřební přikrov. Na blízkých skalách se objevila podivná modrá koule, která se chvíli valila podél rokliny, potom vybuchla oslňujícím světlem a praskla s tak strašným rachotem, až se zdálo, že se skály tímto otřesem rozsypou na prach.

Pak zase nastala tma.

Staš dostal strach o Nelu a šel po hmatu ke stanu. Stan, chráněný kupou **termitů** a obrovským kmenem, ještě stál, ale první silnější úder vichru mohl přetrhat provazy a odnést jej bůhvíkam. A vítr chvílemi slábl a pak zas vybuchoval se zuřivou silou, přinášeje vlny deště a celé chomáče listí a větví urvaných v blízkém lese. Staše se zmocnilo zoufalství. Nevěděl, má-li Nelu ponechat ve stanu, nebo ji z něho vyvést. (...)

Otázku rozřešil víchr, který za chvíli poté utrhl střechu stanu. Plátěné stěny už neskýtaly ochranu. Nezbyvalo nic jiného, než čekat, až bouře přejde, v temnotách, v nichž pobíhali dva lvi.